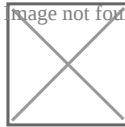

Πόσα είδη αστρολογίας υπάρχουν; Ο ρόλος της καθολικής εκκλησίας (Στράτος Θεοδοσίου, Καθηγητής Ιστορίας & Φιλοσοφίας της Αστρονομίας Πανεπιστημίου Αθηνών)

/ Πεμπτούσια

Image not found or type unknown

Όπως δεν θα γνωρίζουν οι περισσότεροι, αλλά το αναφέρει ο Καναδός μυστικιστής συγγραφέας και ποιητής Manly Palmer Hall (1901-1990), ένας από τους μέντορες της Αστρολογίας, τα αστρολογικά κείμενα χωρίζονται σε δύο μεγάλες κατηγορίες:

1. Η πρώτη κατηγορία περιλαμβάνει τα κείμενα της Εσωτερικής Αστρολογίας, τα οποία περιγράφουν θεωρητικά τη δομή του αισθητού και του μη αισθητού Σύμπαντος. Τα κείμενα αυτά αποτελούν τη βάση πάνω στην οποία τεκμηριώνεται η αστρική και γενικότερα η υπερκόσμια δράση της γήινης και ανθρώπινης, καθώς και της συμπαντικής ζωής.

2. Η δεύτερη κατηγορία περιλαμβάνει τα κείμενα της Γενέθλιας Αστρολογίας. Τα

κείμενα αυτά αποτελούν κατά κάποιο τρόπο την Πρακτική Αστρολογία η οποία – με βάση την τεκμηρίωση της Εσωτερικής Αστρολογίας – προβαίνει στις γνωστές αστρολογικές προβλέψεις των εφημερίδων και των περιοδικών.

Ας αναφερθούμε όμως σε κάποια ενδεικτικά στοιχεία τα οποία αναφέρονται στην Εσωτερική Αστρολογία για να κατανοήσουμε τη φύση και τη φιλοσοφική της συγκρότηση. Σύμφωνα με την Εσωτερική Αστρολογία

I. Ισχύει το γεωκεντρικό μοντέλο και όχι το σωστό ηλιοκεντρικό.

II. Οι τροχιές των πλανητών είναι «δήθεν» ηλεκτρισμένες-ενεργειακές ζώνες, φορείς των αστρολογικών ιδιοτήτων των πλανητών. Οι ζώνες αυτές περιβάλλουν τη Γη καλύπτοντάς την. Κάθε τέτοια ενεργειακή σφαίρα κατοικείται από πνευματικά όντα και κυβερνάται από έναν πλανήτη, στο μέτρο που η ενέργειά του αντιστοιχεί σε κάποιο μέλος της πνευματικής ιεραρχίας, το οποίο επί το λαϊκότερον ονομάζεται άγγελος ή αρχάγγελος.

III. Δεν υπάρχει ένας αλλά τρεις επάλληλοι ζωδιακοί κύκλοι! Ο πρώτος αντιστοιχεί στη δύναμη της θεότητας και είναι η πηγή όλων των ενεργειών, που εκδηλώνονται μέσω της διαδικασίας της δημιουργίας. Ο δεύτερος αντιστοιχεί στον κόσμο της διάνοιας και του πνεύματος και ο τρίτος αντιστοιχεί στον υλικό κόσμο.

IV. Το Σύμπαν είναι δομημένο από τα πέντε βασικά συστατικά: το ύδωρ, το πυρ, τον αέρα, την ύλη-γη και τον αιθέρα (την πεμπουσία), όπως ακριβώς πίστευαν και οι αρχαίοι Έλληνες προσωκρατικοί φιλόσοφοι.

V. Υπάρχουν επτά Γαίες (εκτός της δικής μας) που χωρίζονται η μια από την άλλη με διαστήματα ανεμοστρόβιλων και φέρουν τα ονόματα: Ερές, Αδαμά, Χαραβχά, Σιγιά, Γιαβασά, Αρκά, Τεβχέλ και Χελέδ (η Γη μας). Ομοίως υπάρχουν επτά ουρανοί που φέρουν τα ονόματα: Ουιλόν, Ρακιά, Σεκαχίμ, Ζεβχούλ, Μαόν, Μακχόν, Αραβχόθ.

Στους Ουρανούς αυτούς κατοικούν οι ψυχές δικαίων και αδίκων, οι στρατιές αγγέλων και ο Θεός, ο οποίος κατοικεί στον έβδομο ουρανό. Γι' αυτό η λαϊκή παράδοση μας λέει ότι όταν είμαστε ευτυχισμένοι πετάμε στον 7ο ουρανό, δηλαδή κοντά στον Θεό, μια δοξασία που βέβαια απηχεί τις (από την ελληνική Αρχαιότητα) κρυστάλλινες σφαίρες του γεωκεντρικού μοντέλου.

VI. Οι ζωδιακοί αστερισμοί δεν είναι οι πηγές των κοσμικών δυνάμεων, αλλά οι πύλες μέσω των οποίων συγκεκριμενοποιούνται στον κόσμο μας δυνάμεις που έρχονται από άλλους ουρανούς.

Πάνω στις προηγούμενες δοξασίες οι οποίες φαντάζουν περισσότερο θεολογικές

παρά επιστημονικές, στηρίζεται ολόκληρο το οικοδόμημα των αστρολογικών προβλέψεων από αρχαιοτάτων χρόνων.

Οι πάπες και οι αστρολόγοι τους

Προκειμένου να αντιληφθούμε όλα τα προηγούμενα αρκεί να αναφέρουμε ενδεικτικά ότι ο πάπας Λέων ο 10ος (Para Leone X, 1475-1521) ίδρυσε έδρα Αστρολογίας στη Scuola Vaticana, ενώ ο πάπας Παύλος ο 3ος (Para Paolo III, 1468-1549) είχε προσωπικό αστρολόγο του τον πολύ γνωστό Λουκά Γκουάρικο (Luca Guarico, 1475-1558), τον οποίο χειροτόνησε και καρδινάλιο. Ο πάπας Γρηγόριος ο 13ος που δημιούργησε το Νέο Ημερολόγιο, είχε ως επίσημο αστρολόγο του τον περιώνυμο Τζερόλαμο Καρντάνο (Gerolamo Cardano, 1501-1676) ο οποίος ερμήνευσε τη μεγάλη εξάπλωση του Χριστιανισμού μέσω του ωροσκοπίου του Ιησού, που κατ' αυτόν, είχε γεννηθεί υπό τη συζυγία του Δία και του Ήλιου.

Αυτός ήταν ο λόγος που οι μεγάλοι αστρονόμοι της εποχής, όπως ο Tycho Brahe (1546-1601) και ο βοηθός-συνεργάτης του Johannes Kepler (1571-1630), πιεζόμενοι από το ιερατείο, ωθήθηκαν να ασχοληθούν με το άστρο της Βηθλεέμ, εγκαινιάζοντας έτσι μια παράδοση η οποία, τουλάχιστον στη Δύση, συνεχίζεται μέχρι σήμερα: Η εμφάνιση του άστρου της Βηθλεέμ ήταν για τους Δυτικούς η αναγκαία και ικανή συνθήκη για τη Γέννηση του Ιησού Χριστού.

Στο σημείο αυτό βεβαίως θα πρέπει να τονιστεί ότι οι αστρολογικές ερμηνείες και η Αστρολογία γενικότερα έβρισκε πάντα αντίθετη την Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία. Είναι πάρα πολλά τα κείμενα της Πατερικής Γραμματείας, όπως οι Ομιλίες εις την Εξαήμερον του Μ. Βασιλείου, τα οποία καταφέρονται με μεγάλη σφοδρότητα εναντίον της Αστρολογίας και της αστρολατρίας.

Βιβλιογραφία

Θεοδοσίου Στράτος και Δανέζης Μάνος, Στα ίχνη του Ι.Χ.Θ.Υ.Σ., Εκδόσεις Δίαυλος, Αθήνα 2000.

Το παρόν κείμενο αποτελεί συνέχεια άρθρου αφιερωμένου στην αστρολογία, των Στράτου Θεοδοσίου και Μάνου Δανέζη, Καθηγητών του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Το προηγούμενο μέρος μπορείτε να το διαβάσετε [εδώ](#)